

293. Tweede Venrays dictee

De toren van Babylon

“Salam aleikum”, sprak de uitbater van Andalucia, een aan de periferie van Venrays zuidoostelijke winkelgalerij 't Brukske gesitueerde exquise traiteur van mediterrane origine. Hij onderstreepte de milde en zakelijke begroeting met een aimabele glimlach op zijn doorgroefde gelaat dat daarmee de evidente sporen droeg van een turbulent nomaden- dan wel migrantenleven; ik kon aan 's mans fysionomie immers diens negotie noch zijn domicilie in de voorbije decennia aflezen.

“Doet u mij maar een viertal van die verrukkelijke baklavaatjes”, antwoordde ik, en herinnerde mij plotsklaps een lang vergeten groep rondreis en een vroegavondlijk bezoekje aan de soek van Marrakech; voorwaar niet altijd een onverdeeld genoegen, gezien in het licht van de indertijd habituele wijze van ongebreideld derangeren van logés door de inwoners van deze bruisende parel in het noordwesten van het continent waar naar verluidt onze erudiete civilisatie niettemin haar roots moet hebben liggen.

“Daarvoor moet u bij de burens zijn, wij hebben alleen chabakkia”, verzuchtte de patissier met teleurstelling in zijn stem over zo veel culinaire agnosie ten aanzien van de vol-au-ventvarianten uit zijn moederland, om vervolgens ongevroegd de delicatessen in vetvrij papier te wikkelen en onder dagzegging de deur voor mij te openen.

“Oer-Hollands, zo'n vermanend vingertje; die is vast acuut geslaagd voor zijn inburgeringsexamen”, mijmerde ik terwijl ik met een licht gevoel van gêne naar buiten stapte, maar mijn cynische gedachtegang werd abrupt onderbroken door het schrikbeeld van elke tweewielereigenaar: mijn spiksplinternieuwe hybridefiets, het doorgeknijpte kettingslot, en drie opgeschoten jochies van onmiskenbaar Noord-Afrikaanse komaf die net het hazenpad lijken te kiezen.

“In flagranti betrapt, buitenlands tuig van de richel”, schimpscheutte ik naar het quasionverschillige drietal in zijn oversizede trainingsjackjes met capuchon over de achterstevoren staande Ali B-petjes geslagen, en inhaleerde diep om hen tenminste verbaal lik op stuk te geven - zegt de prepuber relaxed: “Hé swa, chill out, man!” , maar de fikse adrenalinestoot en mijn op préjugés gebaseerde wrevel maken mij daaps voor zijn woorden.

Op het moment dat ik iedere beschaving en alle raadgevingen van mijn moeder zaliger gedachtenis dreigde overboord te gooien en mijn hand hief om het trio op evenzoveel uppercuts te vergasten, zwaaide de aluminium deur van de ernaast gelegen Aldisupermarkt open en verscheen de filiaalleider, in zijn ene hand een diepvriesgroentemaaltijd, in zijn andere een rood aangelopen gehoororgaan met daaraan vast een peroxideblonde, pokdalige jongeman met blotebillengezicht, gekleed in camouflagebroek en wit geveterde legerkistjes.

“Het rapaille speelde schuilevinkje op de non-foodafdeling”, sprak de prijsstunter, die als ooggetuige van mijn misfortuin reeds proactief via internet de prinsemarij had verwittigd en

mij en de drie ten onrechte betichten uitnodigde de wachttijd te doden met een kopje Nescafé en een verrukkelijk Marokkaans koekje uit de weekreclamefolder, baklava of zoiets, dacht hij.